

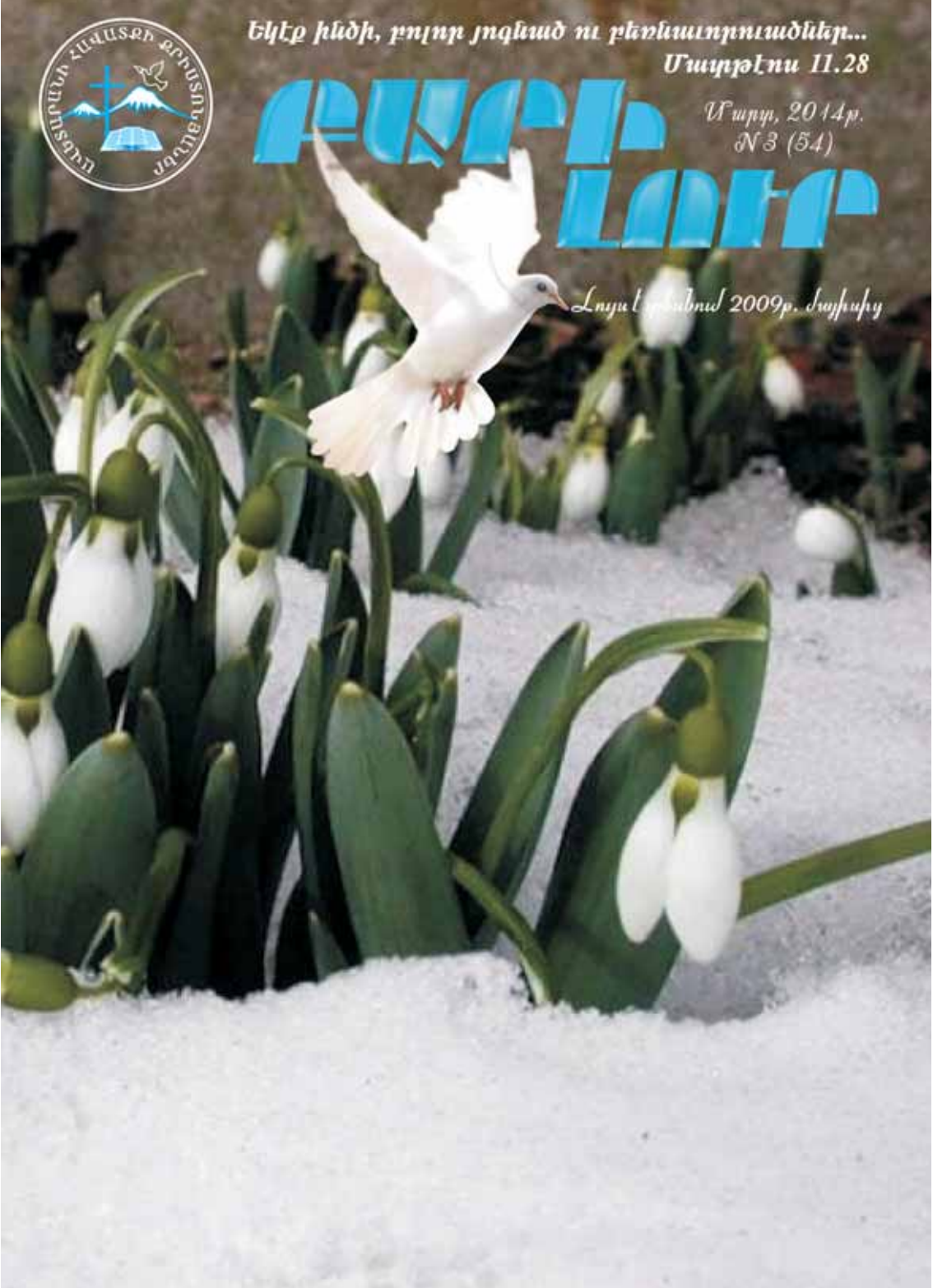
Եկեք ինձի, բոլոր յոգևած ու բեռնատրուածներ...

Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մարտի, 2014թ.
N 3 (54)

Հայտնվում 2009թ. Ճախիգ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մարտ, 2014թ., N3 (54)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

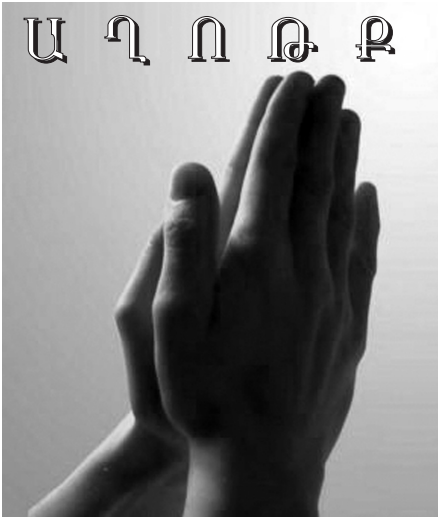
ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՐ

Արտակ Ամիրքեկյան Աղոթք.....	1
Պյոտր Սայենկո Վերջին այցը.....	4
Պյոտր Սայենկո Կասկածի մոլախոտերն՝ արմարախիլ եղած.....	6
Հավարքի հերոս Իգոր Նիկոնորի Իվանովի կյանքից.....	9
Վկայություն Առողջները բժշկի կարիք չունեն, այլ՝ հիվանդները.....	12
Վկայություն Ասարծու ձեռքով բժշկվածը.....	14
Վկայություն Իմ դարձի պարմությունը.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ բերքի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցամախն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

Ա Ղ Ո Ռ Ք

Ուզում եմ խոսել աղոթքի մասին, այն աղոթքի, որն Աստված «չի լսում», այն աղոթքի, որի պատասխանը մենք չենք ստանում: Ես մտածում եմ, որ ամեն մի քրիստոնյա իր կյանքում ունենում է այդպիսի պահեր: Երբ պատասխանն ուշանում է, մա ինքն իրեն տալիս է հարցեր՝ աղոթե՞լ, թե՞ չաղոթել, իսկ ընդհանրապես ինչո՞ւ աղոթել, դա ինչ-որ բան փոխում է, թե՞ ոչ: Երբ մենք աղոթում ենք և չենք ստանում մեր աղոթքի պատասխանը, երբ ինչ-որ բան ենք ուզում ու չի լինում, սկսում ենք կասկածել Աստծուն, կասկածում ենք, որ Նա լսում է, կասկածում ենք, որ Նա կա, և եթե դա երկարում է, ապա հետագայում թողնում ենք եկեղեցին ու մոռանում ենք ամեն բան: Կամ էլ մենք ընկնում ենք

մեկ այլ ծայրահեղության մեջ՝ սկսում ենք մտածել, թե ինչո՞ւ Աստված պետք է ինձ լսի, չե՞ որ ես այնքան մեղավոր մարդ եմ, ուրեմն Աստված ինչպե՞ս լսի ինձ: Եթե, օրինակ, ա՛յ այն քույրը կամ այն եղբայրը աղոթի, ապա Աստված անպայման կլսի նրան: Եվ մենք այդպես էլ ապրում ենք՝ մեր սրտերի մեջ կա՛մ կասկածում ենք Աստծուն, կա՛մ կասկածում ենք մեզ:

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, մենք այդ հարցում մենակ չենք: Մենք բոլորս էլ հավատքի մման փորձությունների միջով անցնում ենք և կշարունակենք անցնել, քանի դեռ աղոթքի մասին չենք հասկացել մի քանի կարևոր մտքեր, որոնց վերաբերյալ ես կուզեի այսօր գրուցել ձեզ հետ:

1. Աղոթքը ոչ թե նրա համար է, որ Աստծուն փեղեկացնենք մեր կարիքների մասին, այլ նրա համար է, որ խնդրենք Նրան լուծել մեր խնդիրներն ու կարիքները:

Նա ամեն բան գիտե: Նա գիտե, թե ինչ է պետք մեզ: Մենք Նրան դեռ չենք խնդրել, բայց Նա արդեն գիտե, և մենք չպետք է տեղեկացնենք Նրան, թե մեզ ինչ է պետք: Օրինակ՝ մենք շատ հաճախ աղոթում ենք, որ Աստված մեզ ների մեր թույլ տված հանցանքի համար: Զգում ենք ներման կարիք ու աղոթում ենք դրա համար: Սակայն եթե մենք ունենք պրոբլեմ, ենթադրենք՝

Պատկեր, 2014թ., ԹՄԳ (54)

մի եղբայր կամ քույր մեր հանդես վատ արարք է թույլ տվել ու մեզ նեղացրել է, մենք չենք կարողանում ներել նրան ու այդպես ապրում ենք: Բայց չէ՞ որ դա պրոբլեմ է: Ուրեմն կա կարիք՝ պետք է ներել, և կա պրոբլեմ, որը դեռ չի լուծվել: Եվ մենք չներելով ապրում ենք մի տարի, երեք տարի կամ էլ հինգ տարի. տարբերություն չկա:

«Քանի որ, եթե դուք ներեք մարդկանց իրենց հանցանքները, ձեր երկնավոր Հայրն էլ ձեզ պիտի ների: Իսկ եթե դուք չներեք մարդկանց իրենց հանցանքները, ձեր Հայրն էլ ձեզ չի ների ձեր հանցանքները» (Մատթ. 6.14-15): Կա կարիք՝ մեղքերի ներում, և կա պրոբլեմ, որ մենք մեր սրտում չենք ներել մեր եղբորը: Հիսուսն ասում է, որ մենք, փոխանակ ամեն լուրջ աղոթքներ մեր կարիքի համար, որ Աստված մեզ ների, պետք է աղոթենք Աստծուն, որպեսզի Նա մեզ ուժ տա՝ կարողանալու համար ներել մեր եղբորը: Որովհետև Աստված ասում է, որ եթե դուք ներեք, ձեր Երկնային Հայրն էլ ձեզ կների: Այսինքն՝ կա տարբերություն. գոյություն ունի պրոբլեմ և գոյություն ունի կարիք, ու մենք պետք է դրանք հստակ տարբերենք իրարից:

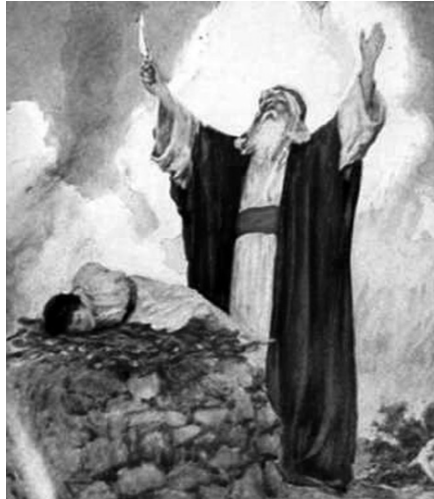
2. Աղոթքը չի փոխում Աստծուն, աղոթքը փոխում է մեզ:

Կան շատ բաներ, որ Աստված ուզում է մեզ տալ: Եվ Նա մեզ խոստացել է, որ կտա: Եվ Նա ուզում է տալ, սա-

կայն չի տալիս, քանի դեռ մենք պատրաստ չենք: Հիշո՞ւմ եք՝ Աստված ի՞նչ ասաց Աբրահամին. քո ժողովուրդը կլինի այնքան, ինչքան որ երկնքում աստղեր կան: Սակայն այդ ժամանակ Աբրահամը նույնիսկ որդի չունեի, չունեի ժառանգորդ: Նա յոթանասունհինգ տարեկան էր, երբ ստացավ այդ խոստումը: Նա յոթանասունհինգ տարեկան էր և երեխա չունեի: Իսկ գիտե՞ք, թե երբ ծնվեց նրա որդին. նա ծնվեց, երբ Աբրահամն արդեն հարյուր տարեկան էր: Անցավ քսանհինգ տարի, ու նոր միայն Աբրահամն ստացավ Աստծու խոստումը: Քսանհինգ տարի Աբրահամն սպասել էր, քսանհինգ տարի նա անհանգստացել էր, քսանհինգ տարի նա հավատացել էր, քսանհինգ տարի նա ընկել ու բարձրացել էր: Խոստումն ստացավ վերջում՝ միայն այն ժամանակ, երբ ինքն արդեն պատրաստ էր: Աստված նրան ասել էր, որ կտա որդի, Աբրահամը նույնպես ուզում էր որդի ունենալ: Այս դեպքում մենք չենք կարող ասել, որ Աստծու կամքը չկար դրանում: Գիտե՞ք, մենք հաճախ ասում ենք, որ եթե մենք չենք ստանում, նշանակում է Աստծու կամքը դրանում չկա: Սա այն դեպքն է, որ Աստված ուզում էր տալ, և Աբրահամը նույնպես ուզում էր: Եթե նա աղոթեր, թե՛ Աստված իմ, ինձ մի որդի տուր, ապա դա կլինեի Աստծու կամքով: Սակայն դեռ ժամանակը չէր: Աստված

չասաց՝ հիմա կտամ, Նա ասաց՝ կտամ այն ժամանակ, երբ դու պատրաստ կլինես: Եվ անցավ քսանհինգ տարի: Իսկ գիտե՞ք, թե ես ինչպես գիտեմ, որ Աբրահամն արդեն պատրաստ էր որդի ունենալու: Հիշո՞ւմ եք, Աստված Աբրահամին ասաց, որ նա պետք է զոհի իր որդուն՝ Իսահակին. «Այն որդուն, որ Ես տվել եմ քեզ, դու պետք է զոհես Ինձ համար»: Քսանհինգ տարի սպասելուց հետո նա պետք է զոհեր իր որդուն: Եվ Աբրահամն առանց դանդաղելու վերցրեց Իսահակին ու տարավ Մորիայի լեռը: Իսահակը հարցնում է՝ իսկ ո՞ր է զոհը, որին պետք է բարձրացնենք զոհասեղան: Աբրահամը պատասխանում է. «Աստված կհոգա»: Քսանհինգ տարի անցավ, մինչև որ Աբրահամը դարձավ այն մարդը, ով կարող էր ասել. «Աստված կհոգա»: Նա գիտեր, որ եթե իր որդուն զոհի, միևնույնն է, Աստված կհոգա: Այսինքն՝ նրա հավատքն աճել էր: Սա-

կայն այդ ամենին պետք էր հասնել: Եվ Աստված փորձեց Աբրահամին, ու նա պատրաստ էր, քանի որ հավատում էր, որ Աստված կարող է մեռելներից հարություն տալ Իսահակին:

Ահա այսպես աղոթքները փոխեցին Աբրահամին ու չփոխեցին Աստծուն:

(Հարունակելի)
Արտակ Ամիրբեկյան

ՄԱՐԴՆ ՈՒ ԱՍՏՎԱԾ

Մարդը շնչաց. «Տեր Աստված, խոսի՛ր ինձ հետ»: Ու մարգագետնի խոտերը երգում էին: Բայց մարդը չէր լսում:

Այդ ժամանակ մարդը գոչեց. «Աստվա՛ծ, խոսի՛ր ինձ հետ»: Եվ որոտը կայծակի հետ անցավ երկնքով: Բայց մարդը չէր լսում:

Մարդը շուրջը նայեց և ասաց. «Աստվա՛ծ, թույլ տուր ինձ տեսնել Քեզ»: Եվ աստղերը պայծառ փայլում էին: Բայց մարդը չէր տեսնում:

Պատկեր, 2014թ., ՇՆՅ (ԵԿ)

ՎԵՐՁԻՆ ԱՅՅԸ

Դա Վիկտոր Իվանովիչ Բելիխի վերջին այցն էր Ամերիկա: Նա այդ օրերին խիստ ծանրաբեռնված էր տարբեր ծառայություններով, հանգստի համար ուներ ընդամենը մեկ օր: Բայց ես նրան այդ օրն ասացի, որ մենք ևս մի կարևոր տեղ պետք է գնանք: Չնայած շատ հոգնած էր՝ չմերժեց:

Ես որոշեցի այդ օրը նրան տանել Խաղաղ օվկիանոսի ափ: Տակոմայից դեպի Խաղաղ օվկիանոս տանող ճանապարհը շատ գեղեցիկ էր, և մա լուռ հիանում էր Աստծու արարչագործությամբ: Ճանապարհի կեսին մա հանկարծ սրափվեց և հարցրեց. «Պե՛տյա, ինձ ո՞ր ես տանում, դեռ որքա՞ն պետք է գնանք»: Ես պատասխանեցի. «Մի փոքր ևս»: Նա հանգստացավ, և մենք շարունակեցինք ճանապարհը: Ես մեքենան կանգնեցրի հենց առաջին ավտոկանգառում: Նա մեքենայից իջնելով արագ քայլերով մոտեցավ ափին: Մինչ ես մեքենայից վերցնում էի կնոջս պատրաստած ուտելիքը և անհրաժեշտ իրերը, մա արդեն ձեռքերը երկինք պարզած աղոթում էր: Նրա շուրջը հավաքվել էին մի խումբ ամերիկացիներ: Սկզբում ես շփոթվեցի, բայց երբ սկսեցի աղոթել, շոշափելիորեն զգացի Տիրոջ ներկայությունը: Աղոթքի ժամանակ եղբայրը ռուսերենով

արտասանեց Աստծու մեծափառության մասին մի բանաստեղծություն և նորից շարունակեց աղոթքը, իսկ հետո հանկարծ գրկեց ինձ և բարձրաձայն ասաց. «Պե՛տյա, ես այստեղ եղել եմ տարիներ առաջ»:

Քանի որ մեզ արդեն շրջապատել էին ամերիկացիները, ես նրանց ասացի, թե ով ենք և ինչ ենք անում: Ես ասացի, որ Վ.Ի.Բելիխն Աստծու սպասավորն է, 25-տարի եղել է սովետական բանտում: Եպիսկոպոս Բելիխն սկսեց վկայել ռուսերեն լեզվով, ես փորձում էի թարգմանել նրանց համար: Նա ասաց. «Երբ ես մտած էի Չերկաս քաղաքի մոտ գտնվող բանտի մենախցում, ինձ համար շատ դժվար էր, մենախուցը շատ փոքր էր: Ես աղոթում էի. «Տեր, ինձ ուժ տուր այս փորձությանը դիմանալու համար»: Ես աղոթեցի այնքան ժամանակ, մինչև Տիրոջ հրեշտակը եկավ և ինձ մխիթարեց՝ ասելով. «Վիկտոր, այստեղ քեզ ուժ պետք չէ, քեզ համբերություն է պետք, իսկ ուժը պետք կգա, երբ ազատության մեջ կլինես»: Եվ երբ ես դա հասկացա, այդ նույն փոքրիկ մենախցում օրերն սկսեցին ինձ համար շատ արագ անցնել, մեկ օրվա պես: Այդ խցում ամենավատն այն էր, որ օդ չկար, և ես տառապում էի օդի քաղցից: Եվ այնպես եղավ, որ

քնած ժամանակ Տիրոջ հրեշտակը գալիս էր ինձ մոտ (ես կարծում էի՝ երագ եմ տեսնում), ինձ հանում էր այդ խցից ու բերում էր այստեղ, այս ավիի մոտ: Ես քայլում էի այս ավով, հիանում էի գեղեցկությամբ, Աստծու արարչագործությամբ: Ես տեսել եմ այս ծառերը, լսել եմ օվկիանոսի խշշոցը և շնչել եմ այս օդը մեծ հաճությամբ: Անցել եմ շատ տարիներ, բայց ես այդ ամենը հիշում եմ այնպես, կարծես երեկ եղած լինի»:

Մենք Վ.Ի.Բելիխի հետ անմոռանալի օր անցկացրինք Խաղաղ օվկիանոսի ափին: Այդ օրն այնքան տպավորիչ էր ինձ համար, որ ես երբեք չեմ մոռանա:

**Պյոտր Սայենկո, եպիսկոպոս
Տակոմա, ԱՄՆ**

Մի անգամ անապատում երկու ընկեր կռվեցին, և մեկը մյուսին ապրակեց: Վերջինս ցավ զգալով, բայց ոչինչ չասելով, ավազի վրա գրեց. «Այսօր իմ ամենալավ ընկերն ապրակեց ինձ»:

Շարունակեցին ճանապարհը, օազիս գտան և որոշեցին լողանալ: Նա, ով ապրակ էր սրացել, քիչ էր մնում խեղդվել, բայց ընկերը փրկեց: Երբ ուշքի եկավ, քարի վրա գրեց. «Այսօր իմ ամենալավ ընկերը փրկեց իմ կյանքը»:

Նա, ով ապրակել էր և փրկել էր ընկերոջ կյանքը, հարցրեց.

- Երբ քեզ ապրակեցի, դու ավազի վրա գրեցիր, իսկ հիմա՝ քարի վրա: Ինչո՞ւ:

Ընկերը պատասխանեց.

- Երբ մեզ նեղացնում են, մենք պետք է ավազի վրա գրենք, որպեսզի քամիները կարողանան ջնջել: Իսկ երբ մեզ լավություն են անում, պետք է քարի վրա գրվի, որպեսզի ոչ մի քամի չկարողանա ջնջել:

Սեպտեմբեր, 2014թ., ՁԿՑ (54)

Կասկածի մոլախոտերն՝ արմատախիլ եղած

Ես դեռ շատ երիտասարդ էի, երբ 1969 թվականին Իվան Անտոնովիչ Լևչուկը Լվովսկի մարզի Սոկոլ քաղաքի բանտից ազատվելուց հետո եկավ Կիև, որպեսզի հանդիպի եղբայրների հետ: Հանդիպումը շատ հուզիչ էր, եղբայրները նրան շատ հարցեր էին տալիս, և նա մեզ պատմում էր, թե ինչպես է անցկացրել բանտային բոլոր փորձությունները, և թե ինչպիսի ողորմություններ է արել Աստված: Ես երևի այդ հանդիպմանը ներկա եղողներից ամենաերիտասարդն էի: Իմ կողքին նստած էին բավականին տարիքով եղբայրներ, և ես շատ ուրախ էի, որ Աստված ինձ թույլ է տվել գտնվելու նրանց կողքին: Եվ այսօր էլ գոհանում եմ Աստծուց դրա համար:

Իվան Անտոնովիչի պատմածներից հատկապես մի դեպք կապվ սրտիս: Նա պատմում էր, թե Աստված ինչպես է իրեն Վորկուտայի բանտային ճամբարից դուրս բերել քաղաք, որպեսզի նա հաղորդություն անցկացնի ճամբարի հարևանությամբ գտնվող Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների եկեղեցում:

- Մի անգամ, համբաժողորմ աշխատանքն ավարտելուց հետո,- պատմում էր Իվան Անտոնովիչը,- ես պահակախմբի հսկողությամբ վերադարձա

ճամբարի բարաք, վազվեցի և սկսեցի փնտրել հարմար մի վայր, որպեսզի աղոթեմ: Եվ հանկարծ տեսնում եմ՝ բարաք մտավ Աստծու հրեշտակը, անցավ դռան մոտ կանգնած հսկիչի մոտով և ուղղվեց դեպի ինձ: Մոտեցավ, ողջունեց և ինձ փոխանցեց Աստծուց ուղարկված խոսքը. «Իվան, պատրաստ եղիր, որպեսզի երեք օրից գնաս իմ զավակների մոտ ու կատարես այն, ինչ որ քեզ կասվի»: Նա շուտ եկավ և այնքան արագ գնաց, որ ես չհասցրի «այո» կամ «ոչ» ասել:

Եկավ հրեշտակի ասած օրը, ես ինձ կարգի բերեցի ու սկսեցի սպասել, թե երբ է իմ ետևից գալու Աստծու հրեշտակը: Բարաքում բանտարկյալներն զբաղված էին ամեն մեկն իր գործով, իսկ ես նստած հետևում էի նրանց: Եվ ահա տեսնում եմ՝ նորից հայտնվեց հրեշտակը, մոտեցավ ինձ և հարցրեց. «Իվան, դու պատրաստ ես»: Պատասխանեցի. «Այո, պատրաստ եմ»: «Արի՛ իմ ետևից»:

Ես վեր կացա, հագա իմ բանտային ֆուֆայկան, և մենք գնացինք: Առջևից գնում էր հրեշտակը, իսկ ես՝ նրա ետևից: Այդպես մենք անցանք ամբողջ փակ տարածքը և մոտեցանք առաջին անցակետի պահակատանը, որտեղ, դռներից ոչ շատ հեռու, պառկած էին վարժեցրած մի քանի շուն, սակայն

ինձ վրա նրանք ոչ մի ուշադրություն չդարձրին: Մենք հրեշտակի հետ անցանք նրանց կողքով ու մոտեցանք դռանը: Հրեշտակը բացեց այն, և ես դուրս եկա նրա ետևից՝ լսելով, թե ինչպես մեր ետևից դուռը փակվեց, սակայն մեզ դարձյալ ոչ ոք ոչ տեսավ, ոչ էլ լսեց ...

Այդպես մենք անցանք 3-րդ և 4-րդ անցակետերը և ճամբարից դուրս եկանք: Չմեռ էր, շուրջբոլորը ձյունապատ էր, շատ ցուրտ էր: Հրեշտակն ինձ տարավ փողոցով.

այնպիսի լուրջությամբ էր, որ մույնիսկ լսվում էր, թե ինչպես է ոտքերի տակ ճռճում ձյունը: Եվ հանկարծ տեսնում եմ, որ դեպի մեզ է գալիս զինվորական մի մեքենա, սակայն այն մույնպես մեզ չի նկատում: Մենք հավասարվեցինք նրանց, սակայն զինվորները մեզ չտեսան, անցան մեր կողքով: Հետո մենք մոտեցանք ինչ-որ տան: Հրեշտակը կանգ առավ և ինձ հրամայեց. «Մտի՛ր այդ տունը»: Ես մոտեցա դռանը և թակեցի այն: Դուռը բացեց մի կին, և ես ասացի. «Խաղաղություն ձեզ: Այստե՞ղ եմ ապրում Աբրահամի որդիները»: Նա շփոթվեց. «Ի՞նչ Աբրահամի որդիներ» և փակեց դուռը: Ես շատ տխրեցի, դուրս եկա բակից և տեսա, որ հրեշտակն ինձ է սպասում: Մենք շարունակեցինք գնալ: Անցանք ևս մի փոքր, և հրեշտակը

մորից ինձ ասաց. «Մտի՛ր այս տուն»: Ես դուռը թակեցի, դուռը բացեց մի կին, և ես նրան ողջունեցի. «Խաղաղություն ձեզ»: Նա պատասխանեց. «Ընդունում ենք խաղաղությամբ, նե՛րս մտեք, եղբայր, մենք ձեզ սպասում ենք»: Ես

ներս մտա ու տեսա, որ սեմյակում արդեն հավաքվել են մոտ քսան քույրեր ու եղբայրներ, սեղանին փռված էր սպիտակ սփռոց, դրված էր բաժակով զինին, ափսեի մեջ էլ՝ հացը: Ամեն բան պատրաստ էր հաղորդության համար:

Մի եղբայր կանգնեց ու դիմեց ինձ. «Իվա՛ն եղբայր, մեզ Սուրբ Հոգին հայտնել է, որ Աստված քեզ է ուղարկելու, որպեսզի մեզ համար անցկացնես սուրբ հաղորդությունը: Մենք շատ ուրախ ենք, որ եկար, սակայն մի փոքր էլ կսպասենք, որովհետև էլի մարդիկ պետք է գան, որից հետո կսկսենք ծառայությունը»:

Եկան ևս երկու քույրիկ ու միացան մեզ: Հետո մորից բացվեց դուռը, ներս մտավ ևս մի քույր: Երբ նա տեսավ, որ ես նստած եմ սեղանի կողքին, հենց դռան շեմից բղավեց. «Աստված իմ, ների՛ր, որ ես ներս չթողեցի Քո ծառային»: Պարզվեց, որ դա այն առաջին տան կինն էր, ուր ինձ տարել էր հրեշտակը:

Այդ քույրերի ու եղբայրների մեջ կային նորադարձներ, որոնք ջրով

Յակով, 2014թ., ԾՄՏ (54)

մկրտվելու և հաղորդություն ընդունելու ցանկություն էին հայտնում: Այդ ամենը տեղի էր ունենում հունվար ամսին, ամենուր ձյուն էր, և բոլոր ջրհորներն ու առուները սառել էին: Տեղի եղբայրներն ու քույրերն ասացին, որ այդտեղից տասը կիլոմետր հեռավորության վրա կա մի տեղ, որը սառույցից ազատ է: Այդտեղ կարելի է մտնել ջուրը և մկրտություն կատարել, սակայն այնտեղ հասնելու համար անհրաժեշտ է մի քանի կիլոմետր զնալ ոտքով: Երբ այդ ամենն ինձ բացատրեցին, ես ասացի. «Եկեք գնանք և կատարենք մկրտությունը»:

Ճանապարհին մի փոքրիկ անտառ կար: Անտառի եզրին կար մի փոքրիկ խրճիթ, որտեղ ծեր տատիկ ու պապիկ էին ապրում: Այդտեղ կարելի էր փոխել շորերը: Մենք մոտեցանք այդ տնակին ու տեսանք, որ պատուհանից լույս է երևում: Մենք մի քանի անգամ թակեցինք դուռը, սակայն ոչ ոք չբացեց: Հետո դռան ետևից ծերունին ասաց, որ չի կարող բացել: Նա ասաց. «Այստեղ շատ են ձեզ նմանները, որոնք գիշերները թափառում են»: Ես նրան ասացի. «Բաց արեք, ես Աստծու մարդ եմ»: «Դե, եթե Աստծու մարդ ես, ապա կբացեմ», - պապիկը դուռը բացեց, և մենք ներս մտանք: Ներսում տեսանք հետևյալը. տատիկը մահամերձ պառկած էր, արդեն ոչինչ ոչ ուտում էր և ոչ էլ խմում, իսկ պապիկը ջրով թրջում էր նրա շրթունքները: Ես շատ խղճացի պապիկին և ասացի.

«Հիմա մենք կաղոթենք, և տատիկը ոտքի կկանգնի, իսկ հետո մենք կգնանք կկատարենք մկրտությունն ու ետ կգանք, իսկ մինչ մենք կվերադառնանք, թող քո առողջացած կինը մեզ համար բլիթներ և թեյ պատրաստի»: Ես ձեռքս դրեցի տատիկի վրա և աղոթեցի: Մենք գնացինք դեպի ջուրը:

Կատարեցինք մկրտությունը, ետ վերադարձանք ու տեսանք, որ տատիկն իսկապես բլիթներ է պատրաստում ու տաքացնում է ինքնաեռը: Իսկ պապիկը քարացած նստել էր աթոռին: «Ի՞նչ է պատահել», - հարցրի ես, իսկ նա պատասխանեց. «Դու բանտարկյալ ես, ոչ թե Աստծու մարդ»: Ես ստիպված բացատրեցի նրան, որ ինձ դատել են Ավետարանին հավատալու համար:

Թեյելուց հետո վերադարձանք այն տունը, որտեղ մեզ սպասում էին, և ես եղբայրներին ու քույրերին հաղորդություն տվեցի: Առավոտյան ժամը վեցին նորից եկավ Աստծու հրեշտակը. «Իվան, ժամանակն է, որ դու նորից վերադառնաս ճամբար»:

- Եվ մենք դուրս եկանք, - ավարտեց իր պատմությունը Լևուկ եղբայրը, - ու նորից վերադարձանք բերդ, անցանք առաջին, երկրորդ անցակետերը և, շների կողքով անցնելով, գնացինք ուղիղ բարաք, որից հետո հրեշտակը չբացավ:

(շարունակելի)

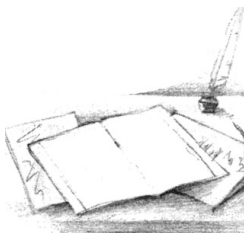
**Պյոյր Մայենկո, եպիսկոպոս
Տակոմա, ԱՄՆ**

ՀԱՎԱՏՔԻ ՀԵՐՈՍ ԻԳՈՐ ՆԻԿՈՂՈՐԻ ԻՎԱՆՈՎԻ ԿՅԱՆՔԻՑ

Մի ցամաք ստացա Թբիլիսիից՝ Կավեյտի կնոջից, որում հայտնվում էր, որ ցա երեխաների հետ մեկնում է Գերուսի* (այժմ և այսուհետ Գորիս)՝ ամուսնու մոտ, և խնդրում էր ուղեկցել իրենց մինչև Եվլախ կայարան ու այնտեղ մի ձիասայլ վարձել: Կայարանում դիմավորեցինք նրանց և արդեն միասին մեկնեցինք Եվլախ: Տեղ հասանք երեկոյան ժամը տասնմեկին: Այնտեղ մի կողմից շատ շոգ էր, մյուս կողմից էլ մոծակներն էին վխտում: Քանի որ այնտեղ գիշերելն անհնար էր, ես գնացի փոստային ձիերի ետևից, սակայն ոչ փոստային ձիեր կային, ոչ կառքեր, ոչ ֆուրգոններ: Բաքվում մուլեզնոդ խղերայից փախչող ժողովուրդն ամեն պատահած գնացքով հասնում էր Եվլախ ու պատահած տրանսպորտի միջոցով բարձրանում սարեր: Մինչ այդ մինչև Շուշի տանող կառք կարելի էր վարձել 8-12 ռուբլով, իսկ այժմ այն հասել էր 40-50 ռուբլու: Մենք 35 ռուբլով մի ֆուրգոն վարձեցինք և հենց այդ գիշեր մեկնեցինք: Ես նրանց պետք է ուղեկցեի մինչև Շուշի, որովհետև անհնար էր կնոջը երեխաների հետ միայնակ ճանապարհել քաթարների հետ:

*Ռուսաստան վերադառնալու
իրավունքից զրկված արքայալ
Լյառովսկայի գրառումներից.*

«Այն բանից հետո, երբ կառավարությունը դադարեց մեզ ճնշելուց, սկսեցին ճնշել մեկը մյուսին: Վե-

ճեր, տարածայնություններ, նախատինք (կարծում եմ, քեզ անծանոթ չեն եղբայրության մեջ տեղի ունեցող վեճերն ու նախատինքները): Ինձ համար շատ տհաճ էր եղբայրության մեջ տեսնել այդ ամենը և մտածում էի, որ անգամ հեթանոսների մեջ այդպիսի բաներ տեղի չեն ունենում: Իմ այդ մտորումների մեջ մարդկային հոգու թշնամին սկսեց փափսալ, որ դա բնավ քրիստոնեական կյանք չէ, և ավելի լավ է վերադառնալ ուղղափառության՝ այդպիսի տարածայնություններից և վեճերից ազատվելու համար: Իհարկե, ես երկար չպայքարեցի այդ մտքի դեմ և շտապեցի այն իրականացնել 1892թ. հուլիսին: Մտադրությունս իրականացնելիս խիղճս սկսեց ինձ հանդիմանել,

Քաղաք, 2014թ., ԾՄԳ (54)

*Գորիս քաղաքի հին անվանումներից: Քաղաքի տեղում բնակավայր է եղել հնագույն ժամանակներից: Բնակավայրը 1813թ. Գյուլիստանի պայմանագրով անցել է ցարական Ռուսաստանի տիրապետության տակ, իսկ 1876թ. հին Գորիսի մոտ գերմանացի ճարտարապետի նախագծով կառուցվել է Գորիս քաղաքը, որը ցարական վարչական բաժանմամբ դարձել է Չանգեզուր գավառի կենտրոնը:

չգիտեի ինչ անել: Սրտումս դժոխքի կրակն էր, որից այրվում էր խիղճս, տեսնում էի բնությունս, որն ինձ մատնացույց էր անում իմ դավաճան էությունը: Կարծես ծառերի տերևներն էլ էին փսփսում իմ դավաճանության մասին: Եթե հավատարիմ մնացած եղբայրներից մեկը գոնե մի խոսք ասեր ինձ, ես կերջանկանայի: Ավա՞ղ, բոլորը խուսափում էին ինձնից: Ես ինձ համար զգվելի էի: Որոշ ժամանակ այսպես ապրեցի: Միշտ առիթ էի փնտրում, որ եղբայրների հետ շփում ունենամ, փորձում էի, իմ կարողության չափով, որևէ բանով պիտանի լինել նրանց:

Հոգևոր ծանր ապրումների մեջ էի, երբ մի այլ գյուղից երկու հոգի եկան ինձ մոտ: Պարզվեց, որ նրանք վերջերս քառասուն հոգով հեռացել էին ուղղափառ եկեղեցու ծիսականությունից: Նրանցից մեկին բանտարկել էին, իսկ մյուսները ցանկանում էին խնդրագիր ուղարկել նախարարին: Չնայած մեր համոզմունքները տարբեր էին, ես անկեղծորեն բարիք էի կամենում նրանց, և քանի որ նրանք գրաճանաչ չէին, նրանց փոխարեն ես ինքս գրեցի և ստորագրեցի այդ խնդրագիրը:

Դրանից հետո իշխանություններն իմացան, որ ես ձևականորեն էի վերադարձել ուղղափառությանը, և այդ քառասուն հոգու գալթակողությունը վերագրեցին ինձ: Սակայն այդ երկուսից բացի, մյուսներին անձամբ չէի ճանա-

չում: Այդ իսկ պատճառով ինձ արգելեցին ապրել Կիևի մահանգում: Եվ այդ ժամանակվանից սկսվեց իմ արտոնների շարանը. 1889թ.՝ Խերսոնի մահանգ, հետո՝ Բենդերներ, Գորկիից Բալկա և այսպես շարունակ: Աքսորը հոգուս մեջ սիրով ընդունեցի, քանի որ դրա մեջ տեսա այն գերագույն ձեռքը, որով Նա ինձ կարծես հանեց այն դժոխքից, որի մեջ էի: Դրա համար ինձ հետ կատարված բոլոր դժբախտություններն ու դառնությունները՝ նույնիսկ երեխաներից զրկվելը, Տիրոջմով ուրախությամբ ընդունեցի:

Ես մինչև Գորիս ժամանելը համարում էի, որ ընկած եմ մարդկանց աչքից, բայց ոչ՝ Աստծու: 1891թ. Գորիսում հավաքվել էր տարբեր կողմերից արքսորված եղբայրների մեծ բազմություն, այդ թվում՝ Մ.Կալվեյտին Թբիլիսիից: Ֆ.Կոստրոմինայի և ուրիշների ներկայությամբ ինձ ընդունեցին որպես եկեղեցու անդամ, և այդ եկեղեցու անդամն եմ մինչ օրս: Ես Աստծուն եմ հուսացած, գիտեմ, որ Նա ինձ չի թողնի, և որ Նրա ձեռքերում կավարտեն իմ երկրային կյանքի ասպարեզը:

Շատերը խնդրեցին իրենց արտասահման ուղարկել, բայց ոչ մեկին թույլ չտվեցին: Այնքան մեծ էր եղբայրների հիասթափությունը, երբ հայտնի դարձավ, որ արքսորի ժամկետը երկարում է: Այդ արքսորի ժամանակ բոլոր նրանք, ովքեր հուսահատված էին, սկսեցին մտածել փախուստի մասին, որպեսզի ազատվեն այդ գալի որջից:

Անցյալ՝ 1896թ. դեկտեմբեր ամսին 30 աքսորյալ բապտիստներ կային, որոնց աքսորների ժամկետները երկարացրել էին 3-5 տարով: Հնարավոր է այսպես շարունակվեր մինչև նրանց կյանքի վերջը: Նրանք առաջին անգամ աքսորվել էին բապտիզմի տարածման համար, իսկ աքսորի ժամկետի երկարացումն արդարացում չուներ, որովհետև նրանք չէին կարող զբաղվել նույն բանով, քանի որ բնակչությունը կազմված էր միայն հայերից ու թաթարներից, որոնց լեզուներին նրանք չէին տիրապետում: Նրանցից վեցը, չտեսնելով իրենց չարչարանքների ծայրը, փախան Ռումինիա: Կոնիգինը, Տերեշչենկոն ու Վիտկովը բռնվեցին Պրուտ գետի ափին գտնվող սահմանամերձ գյուղում, ուր թաքնված էին մի գնչուի մոտ, որտեղից մի քանի ռուպեում կարող էին հայտնվել Ռումինիայում: Գյուղապետը նկատել էր, թե ինչպես է կառավարանը տեղափոխում նրանց, և ձերբակալել էին, իսկ ՆԳ նախարարի հրամանով երեք տարով

ավելացրել էին Կոնիգինի աքսորի ժամկետը, ապա էտապով ետ ուղարկել Ելիզավետապոլ՝ մաքսային նահանգապետի տնօրինության տակ, այնպես որ նրանք պետք է երեք ամսվա բանտային ճանապարհ անցնեին:

Նա նորից աքսորվեց Գորիս, երեք տարի կրկնակի ժամկետով, և հետո ազատ արձակվեց»:

Այս գրառումները կատարվել են 1901թ., Գորիսից փախուստից հետո: Մնացած աքսորյալներից, որոնց ժամկետը արդեն լրացել էր, միայն վեցին հայտարարեցին ազատ՝ կառավարության կողմից նշված վայրերում բնակվելու: Մնացած եղբայրներն այնտեղ տանջվում էին՝ սպասելով առաջին կամ երկրորդ աքսորաժամկետի ավարտին: Նույնիսկ եթե վերջնա երկրորդ ժամկետը, ՆԳ նախարարը գրչի մեկ հարվածով կարող է երկարացնել այն... և այսպես մինչև կյանքի վերջը... Այստեղ է սրբերի համբերությունն ու հավատքը:

Շարունակելի

Միմաստուն զինվոր պարերազմ էր գնում: Նա երկու ուրքով կաղ էր: Զինվորներից մեկը նրան ասաց.

- Ով ողորմելի, ո՞ր ես գնում: Քեզ իսկույն կապանեն, որովհետև փախչել չես կարող:

Եւ նա ասաց.

- Ով անմիտ, ես պարերազմ եմ գնում ոչ թե փախչելու համար, այլ՝ կանգնելու, կռվելու և հաղթելու:

Վարդան Այգեկցի

Պարիզ, 2014թ., ԾՄՅ (54)

ԱՌՈՂՋՆԵՐԸ ԲԺՇԿԻ ԿԱՐԻՔ ՋՈՒՆԵՆ, ԱՅԼ՝ ՀԻՎԱՆԴՆԵՐԸ (վկայություն)

Միրելի՛ ընթերցող, այս վկայության միջոցով ուզում եմ ձեզ պատմել իմ կյանքի դժվար տարիների մասին: Ես ուզում եմ վկայել Աստծու մեծ, անաչառ ու սուրբ սիրտ մասին:

Ես ապրում էի Ռուսաստանի Կիսլովոդսկ քաղաքում ու, ինչպես բոլոր մարդիկ այս աշխարհում, ապրում էի մեղքի ու մահվան կյանքով: 1990թ. աշնանը հիվանդացա: Մարմնիս վրա մի ուռուցք գոյացավ, որն օր-օրի մեծանում էր: Ես սկսեցի ջերմել, ոչ մի կերպ ջերմությունս չէր իջնում: Երեք օր հետո բժշկի դիմեցի: Բժիշկը զարմացավ ու դեմքի անհասկանալի արտահայտությամբ հարցրեց, թե դա ինչ է: Ես ցավից տանջվելով ամեն ինչ մանրամասն պատմեցի նրան: Նա ինձ անմիջապես տարավ վիրահատարան: Ուռուցքը հեռացնելուց հետո ես ինձ շատ լավ էի զգում: Ինձ թվաց, թե ամեն ինչ հենց այդպես բարեհաջող էլ կավարտվի: Բժիշկ-գինեկոլոգը շատ դեղեր նշանակեց, ինչն ինձ շատ զարմացրեց. մեծ քանակությամբ հակաբիոտիկներ, վիտամիններ և շատ ցավոտ ներարկումներ: Մի քանի օրից ինձ դուրս գրեցին:

Եկավ 1991 թվականի գարունը: Ապրիլ ամիսն էր: Ես նույն ցավերը

նույն տեղում կրկին զգացի: Հաջորդ օրը դիմեցի նույն բժշկին: Բժիշկն ինձ խսկոյն ճանաչեց և նորից տարավ վիրահատարան, բայց այս անգամ ասաց. «Այս ուռուցքից մի կտոր անպայման կուղարկեմ հետազոտման, այս ամենն ինձ դուր չի գալիս, լավ չէ»:

Վիրահատությունից հետո ինձ տարան առանձին հիվանդասենյակ և նույն բուժումն ստացա, բայց ավելի երկար ժամանակ: Մի քանի օր հետո, երբ հիվանդանոցի միջանցքում մտամոլոր քայլում էի՝ մտածելով տղայիս մասին (նա այդ ժամանակ ծանոթներիցս մեկի տանն էր ապրում, քանի որ ես այդ քաղաքում ոչ մի բարեկամ չունեի), քայլելով գնացի մինչև աստիճանների մոտ ու պատահաբար լսեցի երկու բուժքույրերի խոսակցությունը: Նրանք իմ մասին էին խոսում՝ տալով անունս ու ազգանունս: Քույրերից մեկն ասում էր. «Հարազատներ չունի, ես նրան ինչպե՞ս ասեմ, ինչպե՞ս տամ հետազոտության պատասխանը... նրա մոտ սարկոմա տեսակի քաղցկեղ են հայտնաբերել, նա երկար կյանք չունի»:

Ես շատ սառնասրտորեն ընդունեցի դա, քանի որ ցավին այլևս չէի դիմանում: Երկու օր հետո ինձ ուղեգիր

տվեցին՝ մայրաքաղաքի բժշկական կենտրոններից մեկի օնկոլոգիայի բաժանմունքում ստուգվելու համար: Շատ երկար ստուգելուց հետո ինձ ասացին, որ ոչնչով օգնել չեն կարող, ավելի լավ է՝ նախորդ հիվանդանոցում էլ շարունակեն բուժումս:

Վերադարձա նախկին բժշկիս մոտ: Նա մույնպես ասաց. «Ես ի՞նչ անեմ, օրգանիզմդ այլևս դեղեր չի ընդունում, հակազդում է, ես քեզ չեմ կարող օգնել»: Նա աուտոհեմոթերապիա նշանակեց: Ես նրան շնորհակալություն հայտնեցի, ասացի, որ գիտեմ հիվանդությանս մասին ու այլևս չեմ ուզում իրեն ձանձրացնել իմ այցերով: Նա զարմացած հարցրեց, թե ինչ եմ անելու: Ես ասացի. «Այս պահին ինձ անհանգստացնում է միայն իմ տասնմեկ տարեկան տղան»:

Ես գնացի տուն: Վերջացավ մայիս ամիսը, ուսումնական տարին: Արձակուրդ ձևակերպեցի, տոմս գնեցի ու տղայիս հետ եկա Հայաստան: Քույրս ապրում էր Էջմիածնում: Գնացի նրա մոտ: Երբ նա ինձ տեսավ, շատ զարմացավ. ամբողջ մարմինս այտուցված էր (դեմքս, ձեռքերս, ոտքերս): Նա հարցրեց, թե ի՞նչ է ինձ հետ կատարվում, բայց ես ոչինչ չասացի նրան, միայն խնդրեցի, որ տղաս մի քանի օր իր տանը մնա, ու նա չմերժեց:

Ես կրկին վերադարձա Կիսլովոդսկ, որպեսզի իրերս հավաքեմ: Ես շատ բան ունեի, բայց այդ ամենն ինձ օգնել չէր կարող: Կրկին վերադարձա Հայաստան, իսկ իրերս այդպես էլ

չհասան ինձ, ճանապարհին կորան: Ամեն ինչ կորավ, մնացի ես՝ հիվանդությանս ու տղայիս հետ: Եկա Սպիտակի շրջանի ամենախուլ գյուղերից մեկը՝ Խնկոյան գյուղը և աշխատանքի անցա որպես ուսուցչուհի: Այդ դժվար տարիները բոլորս էլ հիշում ենք:

Եկավ 1992 թվականի Նոր տարին, որը կարծես հենց ինձ համար լինեք: Այդ օրն իմ սրտին կպավ *Ղուկաս 5.31-32 խոսքը*. «Առողջները բժշկի կարիք չունեն, այլ՝ հիվանդները»:

Փետրվար ամսի 26-ին աչքերս բացեցի և տեսա, որ արդեն լուսամուկ է: Լուսամուտից լույսը թափանցում էր սենյակ, ուր ես ու տղաս քնած էինք: Հանկարծ հայտնվեցին երկու հոգի և կանգնեցին իմ մահճակալի մոտ: Մեկը լուսամուտի մոտ էր, իսկ մյուսը մոտեցավ ինձ և վարժ ռուսերենով խոսեց: Ես զարմացած հարցրի. «Դուք ո՞վ եք», սակայն նա չպատասխանեց:

Ինձ էր նայում... Ես չեմ կարող բառերով արտահայտել այն, ինչ զգում էի: Նա սեր էր, հարազատ էր, անկրկնելի էր: Նրանից սիրո խոսքեր էին բխում և գալիս էին դեպի ինձ: Նա մոտեցավ, մեկնեց աջ ձեռքը և հանեց այն հիվանդությունը, որը տանջում էր ինձ: Նա ասաց. «Ես մի քիչ շուտ եմ եկել» ու անհետացավ: Քիչ անց լույսը բացվեց: Ես վեր կացա ու ինձ այնքան լավ էի զգում, որ տանիքից իջեցրի բահն ու սկսեցի մաքրել աստիճանների ձյունը: Երբ տղաս արթնացավ, շատ զարմացավ, ապշած ինձ էր նայում: Նա ասաց.

Պրակտ., 2014թ., № 3 (54)

– Մայրիկ, դու 15 տարեկանի ես
 ցանց, այս ի՞նչ է պատահել:

Ես ամեն ինչ պատմեցի, բայց նա
 ոչ տեսել էր, ոչ էլ լսել:

Այդ պահին լավեց մի ձայն՝ Սիմոն,
 Սիմոն (տղայիս անունն է): Ես
 ասացի՝ տղա՛ս, ո՞վ է քեզ կանչում: Նա
 ասաց.

- Գագոն է՝ մեր դպրոցի հավաքա-
 րարի տղան:

Մոտենալով՝ Գագոն ասաց.

- Սիմոն, Կիրովականից հոգևոր
 եղբայրներն են եկել մեր տուն, չես
 ուզո՞ւմ գալ ու Աստծու Խոսքը լսել:

Ես մտածեցի ու ասացի՝ քանի որ ոչ
 մի խանգարող հանգամանք չկա,
 գնանք ու տեսնենք, թե ինչ են խոսում,
 ինչ են անում:

Երբ գնացինք, իմ զարմանքն ավելի
 մեծ էր, քան սպասում էի: Քարոզող
 եղբոր քիկունքում ես տեսա Նրան, ով
 ինձ բժշկել էր: Եղբայրը խոսում էր
 Հիսուսի մասին: Ես հասկացա, որ ինձ
 բժշկողը Հիսուսն է եղել:

Փետրվարի 26-ին կլրանա 22 տա-
 րին, ինչ ես բժշկվել եմ: Փառք Հի-
 սուսին: «Որովհետև մարդու Որդին
 եկավ փնտրելու և փրկելու կորածին»
 Դուկաս 19.10: Աստված սիրում է բո-
 լորին, Նրա սերը սուրբ է ու անաչառ:
 Հետագայում մկրտվեցի Սուրբ Հոգով
 ու ջրով: Այժմ Տարոնում գտնվող
 եկեղեցու անդամ եմ:

Վեներա քույր, Վանաչոր

ԱՍՏԾՈՒ ՉԵՌՔՈՎ ԲԺՇԿՎԱԾԸ (վկայություն)

ԱՄՆ-ում ապրող մեր քրիստոնյա
 եղբայրներից մեկը, ով մշտապես օգ-
 նում է Կուբայի Հանրապետության
 քրիստոնյաներին, պատմում է այնտե-
 րի քրիստոնյաների մասին:

«Ով չգիտի Կուբայի Հանրապե-
 տության մասին՝ ասեմ, որ այնտեղ
 իշխում է կոմունիստական կուսակցու-
 թյունը, ավելին, այնտեղ ապրում են
 կոմունիստական օրենքներով, հե-
 տամնաց ու աղքատ վիճակում, և այդ
 աղքատությունը համեմատում են

հետպատերազմյան Ռուսաստանի վի-
 ճակի հետ: Սրան գումարած՝ այնտեղ
 ապրող քրիստոնյաները մեծ հալա-
 ծանքի մեջ են, բայց, չնայած այդ հե-
 տապնդումներին, նրանք շատ ամուր
 հավատք ունեն առ Աստված:

Պատմեմ մի վկայություն:

Մի քույրիկ կոկորդի քաղցկեղով
 ծանր վիճակում պառկած է լինում
 հիվանդանոցում: Տեղի եկեղեցու հո-
 վիվն այցելում է քույրիկին և աղոթում է
 նրա ապաքինման համար: Հաջորդ

օրը, հերթական անալիզները տալուց հետո, հիվանդանոցի գլխավոր բժիշկը հիվանդի հարազատներին հայտնում է, որ անալիզի արդյունքները հիվանդության ոչ մի հետք ցույց չեն տվել, և ինքը պատրաստվում է այդ անալիզներն ուղարկել ուրիշ լաբորատորիաներ, որովհետև մտածում է, որ սխալվել են: Մյուս լաբորատորիաներից մույնպես զալիս են մույն պատասխանները:

Եկեղեցու հովիվը գնում է գլխավոր բժշկի մոտ, վկայում է Հիսուս Քրիստոսի մասին և ասում, որ այդ հրաշքը կատարվել է, երբ աղոթք է եղել բժշկու-

թյան համար: Գլխավոր բժիշկը եկեղեցի այցելելու ցանկություն է հայտնում և հենց առաջին այցի ժամանակ Աստծու առաջ գոջում է իր ապրած կյանքի համար, սրտում ընդունում է Հիսուս Քրիստոսին որպես Տեր ու Փրկիչ:

Այս դեպքը տեղի է ունեցել երկու տարի առաջ: Հիմա այդ քույրիկը երգում է եկեղեցում, և երբ նորադարձները հարցնում են նրան, թե որ բարձրագույն երաժշտական ուսումնական հաստատությունն է ավարտել, մա պատասխանում է, որ այդ շնորհքն իրեն Աստված է տվել»:

ԻՄ ԴԱՐՁԻ ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆԸ (վկայություն)

Ուզում եմ վկայել Տիրոջ՝ իմ կյանքում կատարած գործի մասին:

Ես ազգությամբ եզդի եմ: Վեցերորդ դասարանից լսել եմ Տիրոջ ձայնն ու հավատացել եմ Նրա կենդանի լինելուն: Յոթ ամսականից եղել եմ ծնողագուրկ, մեծացել եմ տատիկիս ու պապիկիս խնամակալությամբ: Չեմ ճանաչել իրական ու ճշմարիտ Աստծուն: Տատիկս վատառողջ էր, ոտքերի ոսկորի քաղցկեղ ուներ: Մովորաբար,

երբ դասից զալիս էի տուն, տատիկս տան դուռը բաց էր բողմում ու ինքը պառկում էր: Հերթական անգամ, երբ դասից տուն եկա և մտա տուն, տեսա՝ տատիկս բազմոցի վրա անշարժ պառկած է, աչքերը՝ վերև բարձրացած: Նա հազիվ էր շնչում, ես հասկացա, որ մա մահանում է:

Պապիկս մի սենյակ ուներ՝ սրբերի ու կուռքերի նկարներով զարդարված, այնտեղ մոմ էր վառում և աղոթում էր: Մինչ ես օգնության համար կզանգեի

Պրահա, 2014թ., ՁԿ 3 (54)

շտապ օգնություն կամ մեր հարազատներին, վազեցի սրբերի սենյակ և սկսեցի ամբողջ հավատքով աղոթել տատիկիս համար: Երբ աղոթքս վերջացրի ու եկա տատիկիս մոտ, տեսա, որ նա լրիվ անշարժ էր ու չէր շնչում, մահացել էր: Հուսահատված ու նեղացած՝ ես ասացի. «Ուրեմն ամեն ինչ սուտ է, իմ պապը իզուր է հավատում նման բաների»: Մեջս եղած հավատքը փշրվեց, նշույլ անգամ չմնաց: Ես բարձրաձայն ասում էի՝ ուրեմն Աստված չկա, գոյություն չունի: Այդ պահին լսեցի մի շատ քաղցր, մեղմ ձայն, որն ինձ ասաց. «Ինչի՞ համար ես գնացել նկարների ու փայտերի առաջ աղոթում, չէ՞ որ դրանք մարդկանց ձեռքի գործեր են: Դուրս արի պատշգամբ, երկնքին նայիր ու երկնքի Աստծուն խնդրիր»: Միտքս բացվեց, հասկացա, որ իզուր եմ աղոթում նկարների ու արձանների առջև: Դուրս եկա պատշգամբ, նայեցի երկինք ու աղոթեցի տատիկիս համար: Աղոթքի ժամանակ ինձ վրա շատ մեծ գորություն էր իջել, զգում էի՝ Աստված լսում էր ամեն մի բառս ու խոսքս: Այնքան հոգեհարազատ էր, որ չէի ուզում աղոթքս վերջացնել: Աղոթքից հետո ներս եկա, տեսա՝ տատիկս շատ կամաց շնչում էր: Հասկացա, որ Տերը լսել է իմ աղոթքը: Ինչ էր լինելու՝ չգիտեի, սպասում էի:

Քիչ անց տատս վեր կացավ, նստեց, կանչեց ինձ ու հարցրեց՝ չե՞մ վախեցել արդյոք: Նա ասաց. «Բավե՛ս, հենց նոր գնացի էն աշխարհ, հետ եկա»: Այդ օրվանից տատս լիարժեք առողջ էր, ուրախ հոգում էր մեր տան բոլոր հոգսերը: Այդ դեպքից հետո ինչ խնդիրներ որ ունենում էի, գնում էի պատշգամբ ու աղոթում էի Աստծուն:

1992թ. օգոստոսի 18-ին հորեղբայրս ինձ վկայեց Հիսուս Քրիստոսի մասին: Ինքն էլ նոր էր լսել Տիրոջ խոսքը: Ինձ ասաց, որ ընդամենը մի քանի շենք այն կողմ, մի քույրիկի տանը հավաքույթ է լինում: Ինձ առաջարկեց միասին այցելել այնտեղ: Ես չմերժեցի: Միասին գնացինք այդ տունը: Հենց մուտքի մոտ ես զգացի այն գորությունը, որն զգացել էի առաջին անգամ, պատշգամբում: Հասկացա, որ եկել եմ ճշմարիտ Աստծու տուն:

Ես այդ ժամանակ 16 տարեկան էի: Այնքա՛ն հոգեհարազատ էր ինձ այդ տունը, որտեղ գործում էր կենդանի Աստված: Հավաքույթի ժամանակ Տերն ինձ Հոգով մկրտեց: Առ այսօր ես Տիրոջ տան մեջ եմ ու շնորհակալ եմ Հիսուս Քրիստոսից Նրա առատ սիրո և ողորմության համար:

**Ջամալ եղբայր
Մասիկի փարածք**

ՅՈԹ ԲԱՆ,
ՈՐ ԱՍՏՎԱԾ ԹԵՉ ՉԻ ՀԱՐՑՆԵԼՈՒ
ԱՅԴ ՕՐԸ

1. Աստված չի հարցնելու, թե ու ինչ մեքենա էիր վարում, Նա հարցնելու է, թե քանի՜ մարդու ես օգնել այդ մեքենայով:

2. Աստված չի հարցնելու, թե ինչքան մեծ էր քո տունը, Նա հարցնելու է, թե քանի մարդու ես հյուրընկալել քո տանը:

3. Աստված չի հարցնելու, թե որքան հագուստ կար քո պահարանում, Նա հարցնելու է, թե քանի հոգու ես օգնել հագուստով:

4. Աստված չի հարցնելու, թե որքան էր քո աշխատավարձը, Նա հարցնելու է, թե արդյո՞ք այն ստանալու համար դու չես սպորացել:

5. Աստված չի հարցնելու, թե քանի ընկեր ունեիր, Նա հարցնելու է, թե քանիսի համար էիր դո՛ւ ընկեր:

6. Աստված չի հարցնելու, թե եկեղեցում ինչ դիրք էիր զբաղում, Նա հարցնելու է, թե քանի հոգու ես դու փրկության առաջնորդել:

7. Աստված չի հարցնելու, թե ինչու այդքան երկար ժամանակ պահանջվեց, մինչև դու փրկություն կգտնեիր, Նա քեզ սիրով տանելու է քո երկնային բնակարան և ոչ թե դեպի դժոխքի դարպասները:

ԳԻՏԵ՞Ս, ՈՐ ՄԵՂԱՎՈՐ ԵՍ ԾՆՎԵԼ

Հեղևաբար, ինչպես մեկ մարդով մեղքը աշխարհ մտաւ, և մեղքով մահը, և այսպես մահը տարածվեց բոլոր մարդկանց վրա, ըստ որում բոլորը մեղանչեցին:

Հռովմ. 5.12

Քանի որ բոլորը մեղանչեցին և Աստուծո փառքից պակաս եկան:

Հռովմ. 3.23

Եթե սասենք՝ մեղք չունենք, ինքներս մեզ խաբած կլինենք, և ճշմարտությունը մեր մեջ չի լինի:

Ա Հովհ. 1.8

Ինչպես գրված է. «Արդար չկա, ոչ իսկ մեկը.... Բոլորը խտրութեցին և միասին անպետք դարձան. չկա մեկը, որ բարին է անում, ոչ իսկ մեկը»:

Հռովմ. 3.10,12

Ահա անօրեննության մեջ եմ ես չկապորվել, ու իմ մայրը մեղքի մեջ է ինչ հղացել:

Սաղմոս 51.5

Մենք բոլորս ոչխարների պես մոլորվեցինք, յուրաքանչյուրն իր ճանապարհին դարձավ. և ՏԵՐԸ նրա վրա դրեց մեր բոլորի մեղքը:

Եսայու 53.6